

emeğimiz için, barış için, kurtuluşumuz için direniyoruz

YEŞİM ERGÜN

8 Mart'ın yüzüncü yılında mücadeleyi büyütüyoruz, emeğimizin, kimliğimizin hiçleştirilmesine karşı birleştik, dünyayı değiştirmek için yürüyoruz. Hayatımızı kuşatan erkek egemenliğe inat, daha bir gür haykırıyoruz mücadelenin ve dayanışmanın sesini.

Bundan 100 yıl önce Clara Zetkin ikinci uluslararası sosyalist kadınlar konferansında, 1857'de eşit işe eşit ücret sloganları ile sokağa çıkan kadınların polis barikatını aşamaya çıkan yangında 129 kadın işçinin ölmesi sebebi ile 8 Mart'ın dünya kadınlar günü olması ile ilgili önerge verdi. Ve o günden beri örgütlü bir biçimde her 8 Mart'ta alanları özgürlük, eşitlik, barış sloganları ile dolduruyoruz. Mücadele ateşi her geçen yıl büyüyor. Hayatlarımızın elimizden alınmasına karşı, iş yerlerinde ucuz iş gücü olarak görülmeğe, emeğimizin yok sayılmasına karşı, ev içinde emeğimizin görünmemesine karşı, savaşlarda bedenlerimizin ganimet görülmesine karşı, hayatlarımızın zorunlu göçlerle talan edilmesine karşı, kendi diline yasaklı, kültürüne yasaklı Kürt kadınlara yıllardır uygulanan tacizin, tecavüzün asimilasyonun meşru olarak görülmesine karşı, saçımızın uzun aklımızın kısa sayılmasına karşı, cinsiyetçi iş bölümüne karşı, kapitalizme için erkek egemenliğine karşı dayanışmayı büyütüyor, mücadeleyi yükseltiyoruz bu 8 Mart'ta emeğimiz için, barış için, kurtuluşumuz için alanları dolduruyoruz.

KADIN KATLIAMLARINA SON!

Güldünya'lardık, Naile'lerdik, Medine'lerdik... Dünyaya gülen gözlerle bakmak çok görüldü bize. Dayak, sömürü, yoksulluk, işsizlik, emperyalist savaşlar kuşattı yaşamımızı. Evde, sokakta, okulda, işyerinde, bırakmadı şiddet peşimizi. Dört duvar arasında dövüldük, horlandık, aşağılandık, tecavüze uğradık. Eşindir dediler, döver de sever de. Sustukça üstümüze geldi şiddet. Namus kisvesi altında göz göre göre katledilen kadınlardık. En güvendiğimiz kişilerdi katillerimiz. Babalarımız, abilerimiz, kardeşlerimiz ve kocalarımız. Gerekçeleri hazır. Katlimize sebep suçumuz "namus"umuzdu. Kimimizin tek suçu sevmektir, kimimiz ise tecavüze uğramıştık. En güvenilir bellediğimiz yerde, yaşamımızı ve bedenimizi katlettiler. Cezai yaptırım uygulanmayarak, şikayet "suç" gibi gösterilerek aile içinde cinsel şiddet görmemiz meşrulaştırıldı. Şikayette bulunduğumuzda ise, yalnızca fiziksel rapor alabilenlerimiz için yasal süreç başlatıldı. Çünkü psikolojik şiddet, yasal olarak şiddet sayılmıyor, farklı gerekçelere dayandırılarak, kadınların intihar etmelerine zemin hazırladığını biliyoruz. Bu da gösteriyor ki, yalnızca fiziksel şiddet değil, psikolojik şiddet de öldürüyor. Yasal yollara başvurularımız ise, TCK'da yapılan düzenlemelerin yetersizliği yüzünden, "uzlaşma" maddesine dayandırılarak,

kocalarıyla barıştırılıyor. Şiddete uğradığımız ailelerimize geri dönmek zorunda kalıyoruz. Namus cinayetlerinin yasadaki kapsamı hala değiştirilmedi ve ceza indirimi uygulanmaya devam ediyor. Şiddete uğradığımızda gidebileceğimiz tek yer sığınma evleri idi. Ama sığınma evi sayısı sadece 17. Yeter mi şiddet, taciz, tecavüz böylesine sarmışken etrafımızı?

Tüm adaletsizliğe, şiddete ve ezilmeye karşı direniyoruz ve haykırıyoruz hep bir ağızdan 'erkek, devlet şiddetine, kadın katliamlarına son' diye. Sığınma evlerini de sığınma evlerine ihtiyacımız olmayacağı günleri de istiyoruz. Bu 8 Mart'ta mücadeleyi büyütüyor, büyüdükçe güçleniyoruz.

KRİZİN BEDELİNİ ÖDEMEECEĞİZ!

Asgari ücretle yaşamaya zorladılar bizi. Saatlerce çalıştık karanlık, küflü atölyelerde, sosyal güvencemiz bile olmadan. Fabrikalarda yaktılar bizi. 1857'de New York'ta, 2006'da Bursa'da... Erkeklerle aynı işi yapmamıza rağmen, onların yarısı kadar ücret alabildik. İhtiyaçları olduğunda ise fabrikalara ucuz işgücü olarak sürdürdüler bizi. Ekonomik kriz vesilesi ile ilk işten çıkarılanlar bizler olduk. Hayatımız ile karşıladık egemenlerin kâr hirsını. 2007'de Ceylanpınar'da insan taşınması yasak olan bir kamyonla doldurularak işe götürülen 10 kadın işçi. Kamyon devrildi boğularak öldürüldü 10 kadın tarım işçisi. Dolapdere'de olanlar, yük taşıma aracında taşındıkları için, arabanın insan değil yük taşımaya uygun olduğu için, çıkan selde arabanın kapısını açamadı kadınlar ve boğularak öldürüldü 7 kadın işçi. Fabrikada çıkan yangınlarda kapılar arkamızdan kilitli olduğu için yanarak öldürüldük. Novamed patronundan, tuvalete gitmesin diye kasiyerini bezleten market patronlarını biliyoruz. Biliyoruz çünkü yaşıyoruz. Kadın işçilerin hamileliğini bile sıraya koyan daha nerden ve nasıl kâr edeceği üzerine projeler üreten kapitalizmin, sigortasız çalıştırılan veya kamyon kasalarında taşınan, ölüme mahkûm edilen işçilerle ilgilenecek vakti hiç olmadı. Tüm bunların yanı sıra, "siz kadınsınız, erkekler ev geçindiriyor" diyerek, ilk önce biz kadınları işten çıkardılar. Bizleri açlığa, yoksulluğa mahkûm ettiler, ev içi emeğimiz hiç görünmedi gözlerine ve yeniden hapsedtiler dört duvar arasına. Kocalarımızı bu sistemin çarklarını döndürmek için fabrikalara, işyerlerine göndermemiz istendi. Bu da kârın tokluğuna ve hiçbir güvencemiz olmadan, bir ömür boyu eve ve ev işlerine hapsolmemiz demektir.

Emeğimizin böylesine sömürülmesine karşı, kapitalizmin insanı yok eden bu kâr hirsınına karşı birleştik haykırıyoruz hep bir ağızdan 'emeğimiz bizimdir' diye. Yükseltiyoruz hayatın her alanında görünmeyen emeğimizin sesini. Güvencesiz çalışmaya karşı başkaldıran Tekel işçisi kadınlar oluyoruz alanlarda, Desa'da Emine Arslan'ız, Novamed'li kadınlar şimdi hepimiz. Bu 8 Mart'ta mücadeleyi büyütüyor, büyüdükçe güçleniyoruz.

SAVAŞA SON, BARIŞ HEMEN ŞİMDİ!

Bizler yıllardır devam eden bu savaşta, silahların gölgesinde, tankların, hava saldırılarının, sınır içi ve dışı operasyonların tanığı ve mağduruyuz. Bize rağmen devam etmekte olan bu savaş yaşamımızın tam içinde. Savaş sadece sıcak çatışmalarda mı? Tacizle, tecavüzle, yoksullukla, fuhuşla, zorunlu göçle gösteriyor kendini. Bu savaşın bir adı ölüm oluyor diğer yanı Mardin'de olduğu gibi katliamlar. Bir yanı göç oluyor diğer yanı hayatımızın her yerine sirayet eden itaat etme kültürü. Kürt halkının demokratik talepleri yıllardır görmezlikten gelinirken, barış talepleri silahlı yanıtlanırken, bizler militarizmin kandan beslenen gücüyle her geçen gün daha da tutsaklaşıyoruz.

Biz karar vericisi olmadığımız bu savaşta yakınlarımızı kaybediyoruz. Biz karar vericisi olmadığımız bu savaşta yaşadığımız toprakları ateşe bırakıp gitmeye zorlanıyoruz. Biz karar vericisi olmadığımız bu savaşın ganimeti gibi görülüp tecavüze uğruyoruz. Belleğimizde hala yüzlerce askerin tecavüzüne uğrayan Ş.E. polislerin rahatlıkla Kürt kadınların evlerine girip tecavüz girişimlerinde bulunduğunu biliyoruz en yakın örneğini Diyarbakır'da gördük, bunlar da yetmedi havan mermisi ile katledilen Ceylan Önkol'un gözleri hangimizin gözünün önünden gidebilir. Ve bizler biliyoruz ki savaş dönemleri en çok bizim canımızı yakıyor. Tüm bu süreç boyunca yaşadıklarımızdan bir toplumsal bellek yaratmaya ihtiyacımız var. Kadınlara yönelik uygulanan tüm suçlar cezalandırılmalı. "Artık Yeter! Evlatlarımız Ölmesin" diyen annelerin çığlığı, bedenlerimizin savaş ganimeti görülüp talan edilmesine karşı sokağa çıkan kadınların sesleri, itaat etmek istemiyoruz diyenlerin talepleri, "Barışı ellerimizle, dayanışmamızla, mücadelemizle öreceğiz" diyen kadınların kararlılığı karşılık bulmalıdır.

Kimliğine ve diline yasaklı Kürt kadınları ile birlikte haykırıyoruz şimdi barışa ihtiyacımız var diye. Devam eden savaşlara, asimilasyona, hayatımızın şiddet ile kuşatılmasını sağlayan militarizme karşı birleştik. Barış için, Kürt sorunun demokratik yollarla çözülmesi için ısrar ediyoruz.

Hayatımızı saran bu şiddet sarmalına karşı, bedenimizin, kimliğimizin, emeğimizin yok sayılmasına karşı ellerimizi birleştirdik. Dayanışmayı büyütüyoruz. 70'i aşkın gündür hakları için direnen Tekel işçisi kadınlarla yükseltiyoruz mücadelenin sesini, özgürlük ve barış talepleriyle alanları dolduran Kürt kadınları ile birlikte Türkiye'nin dört bir yanında barış noktaları oluşturuyoruz. Kadın katliamları karşı, nefret cinayetlerine karşı, kadınları cezaevlerine doldurarak sindirebileceğini sanan zihniyete karşı birleştik. Emeğimiz için, barış için, kurtuluşumuz için direniyoruz. 8 Mart'ın 100. yılında dayanışmayı büyütüyor, mücadeleyi güçlendiriyoruz. Alanları taleplerimiz ile bir kez daha dolduruyoruz.